

opusdei.org

Успение Богородично

Днешното честване издига погледа ни към Небето — истинската цел на земния ни път. Всички събития в живота ни придобиват друг смисъл, когато ги гледаме от перспективата на вечността.

05.09.2025

**Както Дева Мария, така и ние
сме отредени за небето**

**„И се яви велико знамение на
Небето: жена, облечена в**

слънце, с луната под нозете ѝ, и на главата ѝ венец от дванадесет звезди“ (Откр. 12:1).

С тези думи на *Откровението* на св. Йоан, които традицията отнася към Светата Дева, започва литургията на днешния ден. Ние, християните, се радваме заедно с Църквата на този празник, в който славим Бога, въздигнал в небесната слава — с тяло и душа — Майката на Своя Син.

Макар да не знаем подробности за нейното отнасяне в Небето и да няма сигурни свидетелства за смъртта ѝ, можем да си представим, следвайки думите на св. Хосемария, как всички апостоли са били събрани около Дева Мария, когато тя е прекрачила прага на вечността. Цялото небе я е очаквало с широко отворени порти, а ангелите са приготвили тържествено

посрещане, за да отдадат почит на Своята Царица.

„Исус желае да приеме Своята майка с тяло и душа в небесната слава. — И небесното войнство се явява в цялото си великолепиe, за да приветства Божията майка. (...)Святата Троица приема и изпълва с почести тази, която е дъщеря, майка и Божия невеста... А величието на св. Богородица е толкова възвишено, че и ангелите се питат: *„Коя ли е тази?.* (Св. Хосемария Ескрива, „Святата Броеница”, Четвърта славна тайна).

Отнасянето на Дева Мария издига погледа ни към Небето — истинската цел на земния ни път. Всички събития в живота ни придобиват друг смисъл, когато ги гледаме от перспективата на вечността. С годините може би сме осъзнали, че онова, на което

някога сме отдавали толкова значение — семейна тревога, постигане на определени цели в професионално отношение ..., безпокойство за бъдещето — всъщност не е било толкова важно, колкото сме мислели. Днешният празник ни напомня, че в крайна сметка наистина решаващо е да знаем, че вървим по пътя към Небето — и да стигнем до него. Всичко останало придобива значение според това доколко ни помага да достигнем тази цел.

<<Обърни се към Дева Мария и искрено ѝ кажи: О, Царице моя! За да живея идеала, който Бог е вложил в сърцето ми, трябва да полетя... високо, много високо!

Не е достатъчно да се откъснеш с Божията помощ от земните неща, понеже знаеш, че те са прах. Дори от цялата вселена да направиш

купчинка, за да стъпиш на нея и така да се приближиш повече до Небето – пак не стига!

Трябва да литнеш, без да докосваш нищо земно, следвайки единствено гласа и повея на Свети Дух. Обаче ти ми отговаряш: крилата ми са мръсни ! По тях от години са се трупали кални, лепкави пръски...

Отново те напътствам: обърни се към Девата. Пак ѝ кажи: О, Царице, едвам смогвам да се отлепя от земята! Тя ме привлича като прокълнат магнит! – Света Богородице, ти можеш да сториш така, че душата ми да се понесе в окончателен и славен полет, чиято крайна цел е Божието сърце.

- Довери ѝ се! Тя те чува.>> (Св. Хосемария Ескрива, Наковалня, 994)

Пътят, извървян от Дева Мария

Няма никакво пряко библейско свидетелство за Отнасянето (Успението) на Дева Мария, и поради това Евангелието, което се чете на днешната Литургия, не прави препратка към тази тайна, а разказва за посещението на Дева Мария при света Елисавета (срв. Лк. 1:39-56). На пръв поглед това може да изглежда неподходящ откъс: ако целта е да бъде възвеличена Божията Майка, възнасяща се в небесната слава, човешки погледнато няма особена логика евангелският текст да ни показва Дева Мария, която се отправя да служи на своята сродница Елисавета. Но именно този път измина Тя, за да достигне вечния живот. „Любовта е тази, която въздига живота. Нека отидем да служим на ближните, и с това служение ние се издигаме „нагоре“. (...) Трудно е, но това е

ВЪЗХОДЪТ КЪМ ВИСИНИТЕ,
спечелването на Небето!“ (Папа
Франциск, Ангел Господен, 15-
VIII-2023).

Този евангелски епизод, освен че
разкрива желанието на Дева
Мария да служи, показва и още
едно нейно вътрешно
разположение, което я е довело до
Небето: възхвалата към Бога.
Когато пристига в дома на
Елисавета, тя запява песен на
благодарност за всичко, което Бог
е извършил в живота ѝ: „Величае
душата ми Господа, и духът ми се
зарадва в Бога, Спасителя мой,
задето Той милостно погледна
унижеността на рабинята Си. (...)
Силният и стори велико
нещо...“ (Лк. 1:46-47, 49).

В тази Богородична песен
откриваме духовния облик на
Дева Мария, който ни разкрива
още един аспект от нейния път

към Небето. „Прославата е като стълба: тя издига сърцата нагоре. Хвалението възвисява духа и побеждава изкушението да се предадем на униние. Забелязали ли сте, че безинтересните хора, онези, които живеят в клюки, са неспособни да хвалят? Запитайте се: способен ли съм да славословя? Колко е полезно всеки ден да хвалим Бога, а и другите! Колко добро носи животът в благодарност и благословение, вместо в оплаквания и недоволство — да вдигнем поглед нагоре, вместо да ходим с мрачно лице!“ (Папа Франциск, Ангел Господен, 15-VIII-2023).

Дева Мария желае само да величае Бога. Така ни показва, че Господ не е наш съперник в живота - Някой, който би могъл да ни <<отнеме нещо от свободата или жизненото пространство. Тя знае, че когато Бог е велик, и ние

ставаме велики. Животът ни не се потиска, а се възвисява и разширява — и именно тогава става велик в сиянието на Бога (Папа Бенедикт XVI, Проповед 15.08.2005).

Празникът на Успението ни напомня, че пътят към Небето е достъпен за нас. С Божията благодат можем да изминем същия път, по който е вървяла Неговата Майка, защото Сам Бог ни придружава и обитава в нас, помагайки ни да служим на хората около нас и да разпознаваме чудесата, които Той върши в нашия живот.

Близостта на светата Дева до нас

Ние наричаме Дева Мария Царица небесна, но в същото време Тя е и Царица на земята. Това, че е на Небето с тяло и душа, не означава, че е далеч от нас. Напротив – именно защото живее с Бога, Тя е

по-близо до нас, отколкото можем да си представим. Тя винаги чува нашите молитви, както добрата майка слуша всеки от своите чеда, и повече от всичко желае да ни види при Себе Си в Небето. В крайна сметка малко неща радват една майка повече от това да бъде заедно със своите деца.

<<Празникът Успение

Богородично ни дава да докоснем тази радостна надежда. Ние сме все още поклонници, докато нашата майка ни е изпреварила и вече ни сочи края на пътя, като ни повтаря, че е напълно възможно да стигнем дотам и че ще стигнем, стига да сме верни християни. Защото Светата Дева не е само пример за нас, тя е и Помощница на християните. И чувайки нашата молитва „Покажи, че си наша майка“ (химн Ave maris stella), тя нито може, нито иска да се откаже

от майчинските си грижи за своите деца>>. (Св. Хосемария Ескрива, Исус е, Който преминава, 177)

Дева Мария прави така че да изпитаме Нейната близост в простотата на всекидневието. Тя ни помага „да издигаме винаги духовния си взор към Бога в сред ежедневните занимания“ (Фернадно Окариц, Послание 15.08.2017). С изключение на няколко особени събития, повечето дни от живота на Дева Мария са били така обикновени, както дните на всяка жена от Нейното време – мигове на труд, на семейни грижи, молитви в синагогата, празници с близки и съселяни... Богородица се възнесе на Небето постепенно, защото умееше да вижда Господа в реалностите на всеки ден.

<<Това е велико послание на надежда за всеки един от нас – за теб, който живееш дни еднообразни, трудни и често тежки. Дева Мария ти напомня днес, че и теб Бог призовава към същата слава. Това не са красиви думи, а истина. Не е изкуствено измислен щастлив край, нито благочестива илюзия, нито фалшива утеха. Не - това е чистата реалност, жива и истинска, както е жива и истинска Богородица, отнесена в Небето. Затова нека я чествуваме днес с любов на чеда, да я чествуваме радостно, но смирено, с надеждата един ден да бъдем с нея на Небето!>> (Папа Франциск, Ангел Господен, 15-VIII-2021).
